

ת"פ 7806/07/21 - מדינת ישראל נגד פריהד סגל פיתוח נדל"ן בע"מ, פריהד דני יצחק, שני יעקב, עאוני כריים, עלי פאעור

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ת"פ 7806-07-21

18 ספטמבר 2022

לפני: כב' השופט אורן שגב

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ: עו"ד אירית קוטונה מטעם היועמ"ש

-

הנאשמים:

1. פריהד סגל פיתוח נדל"ן בע"מ

2. פריהד דני יצחק

3. שני יעקב

ע"י ב"כ עוה"ד שירה בס-רוזן

4. עאוני כריים

5. עלי פאעור

החלטה

לפניי 2 בקשות מטעם הנאשמים 1 עד 3: האחת - להורות על מחיקת כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק; והשנייה - להורות למאשימה להמציא מסמכים בהתאם לסעיף 108 לחסד"פ.

עמוד 1

אקדים אחרית לראשית ואציין, כי לאחר שנתתי את דעתי לנימוקים שבבסיס כל אחת מהבקשות ולתגובות המאשימה, החלטתי לדחות את שתי הבקשות, ולהלן טעמיי לכך.

תמצית הרקע העובדתי

1. כנגד הנאשמים 1 עד 3 הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות לכאורה על תקנות ארגון הפיקוח על העבודה (מסירת מידע והדרכת עובדים), תשנ"ט-1999; תקנות הבטיחות בעבודה (עבודה על גגות שבירים או תלולים), תשמ"ו-1986; פקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש] תש"ל-1970; חוק עבודת הנוער, תשי"ג-1953; תקנות עבודת הנוער (עבודות אסורות ועבודות מוגבלות), תשנ"ו-1995 וחוק ארגון הפיקוח על העבודה, תשי"ד-1954 - והכל כמפורט בהוראות החיקוק שבפרק ב' לכתב האישום.

2. בהתאם לאמור בכתב האישום, הנאשמת 1 היתה בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום חברה קבלנית המבצעת עבודות בנייה ושיפוץ ברח' המרץ 4, בתל אביב, ואילו הנאשמים 2 ו-3 היו מנהלים פעילים ובעליה של הנאשמת 1. כמו כן, על פי התיאור העובדתי, ביום 06.07.20, או בסמוך לכך, הנאשמים העסיקו (בצוותא חדא עם הנאשמים 4 ו-5) נער בן 15 ו-11 חודשים, בשם כארם חגאזי, אשר נפגע בגפיו (להלן - הנפגע).

הבקשה למחיקת כתב האישום

3. ואלו הם עיקרי הבקשה למחיקת כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק:

(א) הנפגע נכנס לאתר בו הועסקה הנאשמת כעובד של הנאשם 5;

(ב) היחידה החוקרת לא מיצתה את פעולות החקירה;

(ג) הנפגע סירב להיחקר או לחתום על עדותו, קטע את חקירתו שהתנהלה ממילא בסביבה מזוהמת לאור נוכחותם של של אנשים שזהותם לא הובהרה ע"י החוקרים;

(ד) כתב האישום מייחס לנאשמים 1 עד 3 עבירה של מחדל לכאורה של אי בדיקת גג בידי מהנדס, שעה שבהתאם לחומר הראיות, הנאשמת 1 נשכרה לבצע עבודות במבנה קיים, לפי תוכנית מדוקדקת של מהנדס בנייה בשם מר אמנון מידד, שהנו הקונסטרוקטור המלווה של הפרוייקט למן ראשיתו (להלן - המהנדס). המהנדס הודה כי סייר לא אחת באתר ובדק את הרצפה ואף הפיק חוות דעת כתובה בקשר לסיוורים שקיים באתר קודם לתאונה;

(ה) המאשימה נקטה באכיפה בררנית כלפי הנאשמים 1 עד 3 באי העמדתם לדין של ראש הצוות באתר מטעם הנאשם 5, מר חאתם גאנם, וגם הנאשם 4, ששימש כמנהל עבודה לא הועמד לדין בגין חלק מהעבירות המיוחסות דווקא לנאשמים 1 עד 3 לעניין תקנות מסירת מידע;

(ו) כתב האישום לוקה בחוסר היגיון ובהיעדר סבירות בבחירת הראיות ובניתוחן, תוך התעלמות ממחדלי חקירה משמעותיים. שיקול הדעת של המאשימה מוקשה שעה שבחרה לייחס לנאשמים עבירות לפי תקנות גגות שבירים;

(ז) המאשימה התעלמה ממסלולי אכיפה מנהליים כגון הטלת עיצומים כספיים או הסדר מותנה, למרות שבהתאם

להנחיות היועמ"ש, מדובר בדרך המלך.

4. תגובת המאשימה בתמצית:

(א) בהתאם לפסיקה, טענת הגנה מן הצדק תתקבל במקרים קיצוניים בלבד, בהם עולה כי התנהלותה של המאשימה היא "בלתי נסבלת, שערורייתית או שיש בה משום רדיפה, דיכוי או התעמרות, ומקרה זה אינו בא בגדר מקרים אלה;

(ב) התיק נמצא בשלב מקדמי, בו טרם הובאו ראיות המאשימה בפני בית הדין;

(ג) מבחינה עובדתית, הנפגע נפל שעה שדרך על לוח צמנטי שהיה מותקן במקטע מסוים ברצפת הקומה העשויה בטון. תיאור עובדתי זה עונה להגדרה של גג שביר; מחומר הראיות עולה כי לא נערכה בדיקה יסודית של הגג הקיים על כל רכיביו באמצעות מהנדס בניין והאחריות המשפטית לכך מוטלת על הנאשמת 1, בהתאם לתקנות הבטיחות בעבודה. כך או כך, השלב המתאים לבחון את הסוגייה הוא שלב הראיות, ולא כעת;

(ד) חוקרי משרד הכלכלה ערכו חקירה רחבה וכך גם באי כוח המאשימה, והגישו את כתב האישום לאור מכלול הראיות העומדות בפניה, לאחר בחינתם לעומק;

(ה) ההחלטה אם להגיש כתב אישום או לערוך הסדר מותנה לנאשם ביחס לעבירות המיוחסות לו, נמצאת במתחם שיקול הדעת של המאשימה, ובית הדין לא ייטה להתערב בהחלטה, אלא במקרים חריגים בלבד, שמקרה זה אינו נמנה עליהם. בהקשר זה, טענה עוד כי עומדת לה חזקת התקינות המנהלית, ועל מנת לסתור אותה, על טוען להניח תשתית ראייתית, ולו מינימלית. במקרה זה, מדובר בעבירות חמורות הנוגעות לשלמות גופם ולחיייהם של העובדים בשטח, וההחלטה להגיש כתב אישום, סבירה ומידתית;

(ו) באשר לטענת אכיפה בררנית, על הטוען לכך להראות כי אי העמדתם לדין של חלק מהמעורבים בפרשה נבע מתוך שרירות או מתוך שיקולים פסולים, ונקבע בפסיקת בית המשפט העליון, כי אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה בררנית. כך גם אכיפה מדגמית. החלטה לבטל כתב אישום מטעמים של אכיפה בררנית היא החלטה שתתקבל במקרים קיצוניים בלבד, ומקרה זה אינו נמנה עליהם. כתב האישום הוגש בהתאם לחומר הראיות בתיק ולכל נאשם יוחסו סעיפי האישום הרלוונטיים אליו, כפי שעולה מחומר זה;

(ז) הנאשמים לא הניחו תשתית ראייתית מינימלית לכך שנפל פגם בשיקול הדעת של המאשימה בנוגע למיהות הנאשמים;

(ח) ההנחיות אינן מורות על ניתוב רק להתראה מנהלית או להטלת עיצום כספי אלא מורות על ניתוב וההעברה להליך של עיצום, התראה או הליך פלילי, וזאת בהתאם לנוהל ניתוב תיקי אכיפה בתחום הבטיחות בעבודה. בהתאם לנוהל משנת 2018, יש לקחת בחשבון את הנסיבות המצביעות על חומרת העבירה, והעבירות המיוחסות לנאשמים הן עבירות חמורות בהיותן עבירות מסכנות חיים. מעבר לכך, על המאשימה הוטלו 3 צווי בטיחות וצווי סגירה עקב תאונה קשה באתר הבנייה, כמפורט בסעיף 100 לתגובת המאשימה;

(ט) סמכותה של המאשימה לשקול הסדר מותנה, בהתאם לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 (להלן - החסד"פ), אינו שולל את סמכותה להעמיד חשודים לדין כאשר נסיבות העניין מצדיקות זאת, ובכלל זה כאשר

קיימות נסיבות מחמירות. כך או כך, העניין מסור לשיקול דעתה הרחב של המאשימה, ובית הדין לא יטה להתערב בכך, אלא במקרה חריג, שלא מתקיים בעניינו.

אשר להכרעתי

5. לאחר שנתתי את דעתי לטענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, ולהלן אפרט נימוקיי.
6. ברע"פ 1611/16, 4238/16 מדינת ישראל נ' יוסי יוסף מועלם ואח' (ניתן ביום 31.10.2018), העמיד בית המשפט על מכונה את דוקטרינת ההגנה מן הצדק. להלן אביא את תמצית העקרונות שנקבעו, ולאורם אבחן את בקשת הנאשמים בבקשה שלפניי:
- (א) דוקטרינת הגנה מן הצדק נקלטה לראשונה ההגנה מן הצדק במשפט הפלילי הישראלי בע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2), 221 (להלן - פרשת יפת), כאמצעי מגן מפני התעמרות ורדיפה מצד הרשויות כלפי חשודים ונאשמים, תוך שימוש בלתי הוגן בכלי האכיפה הנתונים בידה. גדרה של הדוקטרינה, כפי שנקבעו באותה פרשה, היו צרים - הן מבחינת מהותה ותחולתה והן מצד נפקותה. דוקטרינה זו הורחבה בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ', פ"ד נט(6) 776 (להלן - פרשת בורוביץ), בגדרה נקבע מבחן "משולש וגמיש" לבחינת הפגמים שנפלו בהתנהלות הרשות ולבסוף עוגנה בחקיקה במסגרת תיקון מס' 51 לחוק סדר הדין הפלילי, התשס"ז-2007.
- (ב) בפרשת בורוביץ' נקבע, כי על בית המשפט להתרשם, כי קיימת פגיעה ממשית בתחושת הצדק וההגיונות. דוקטרינה זו מהווה למעשה כלי רב עוצמה בידי בית המשפט, המאפשר לו לבקר את אופן פעולת רשויות האכיפה ולאזן בין ערכי הצדק, ההגיונות וזכויותיו הדיוניות של הנידון בהליך הפלילי, לבין הערכים, השיקולים והאינטרסים העומדים בעצם ניהול ההליך. משכך, עקרון ההגנה מן הצדק איננו משמש עוד בגדר טענה מקדמית גרידא, אלא הוא עשוי לבוא לידי ביטוי בכל שלב משלבי המשפט.
- (ג) לעניין הסעדים שניתן לתת בעקבות הפרה, נקבע בפרשת בורוביץ', כי לרשות בית המשפט, אשר מצא כי נפל פגם המצדיק את החלת העיקרון של הגנה מן הצדק, עומדים שורה של אמצעים לרפא את הפגם - במידתיות - ובתוך כך ניתן להתחשב בקיומם של טעמים מן הצדק בקשר לקביעת העונש; להביא לביטולם של אישומים ספציפיים, לצד האפשרות להביא לביטול כתב האישום כולו;
- (ד) ריבוי הסעדים העומדים לרשות בית המשפט כאמור לעיל, משרת ערכים חשובים דוגמת זכותו של אדם לכבוד, לשוויון ולהליך הוגן; הדבר מחזק גם את האינטרס הציבורי של שלטון החוק; ומסייע בגיבושה של מדיניות אכיפה מגובשת, הזוכה לאמון הציבור;
- (ה) חידוש נוסף ועיקרי בהלכת בורוביץ' נגע להבניית מלאכת האיזון בין השיקולים השונים באמצעות מבחן תלת-שלבי, כאשר כל נדבך בנוי על גבו של הקודם לו במצטבר - בשלב הראשון בוחן בית המשפט את הפגמים שנפלו בהליך ואת עוצמתם; בשלב השני נבחנת השאלה האם בקיום ההליך הפלילי חרף הפגמים הנ"ל יש משום פגיעה בתחושת הצדק וההגיונות ובשלב השלישי מעניק בית המשפט את הסעד ההולם המאזן כראוי בין השיקולים, האינטרסים והערכים העומדים ביסוד ההליך הפלילי, לבין הפגמים שנפלו בהליך.
- (ו) במסגרת תיקון חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 51), התשס"ז-2007 (להלן: התיקון לחוק), בגדרו הוסף

לחוק סעיף 149(10), לפיו נאשם רשאי לאחר תחילת משפטו לטעון טענות מקדמיות ובכללן, כי הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי, עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית;

(ז) עיגונה של הדוקטרינה כטענה מקדמית, אף חידדה את נפקות קבלתה של טענה להגנה מן הצדק, בכך שהחילה לגביה את הוראות סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי המקנה סמכות לבית המשפט להורות על בטלות כתב האישום;

ומן הכלל אל הפרט

7. בפי הנאשמים טענות עובדתיות ומשפטיות רבות, ומקובלת עלי טענת המאשימה, לפיה מן הראוי שטענות אלה תידונה במסגרת ניהול ההליך, אגב חשיפת המותב שיישב בדיון לחומר הראיות הקיים בתיק, לרבות אותם מסמכים אליהם הפנו הנאשמים.

8. לעת הזו, אין בפני בית הדין אלא כתב האישום עצמו ולכן לא ניתן לקבל הכרעה המבוססת על בחינתם של חומרי חקירה, עדויות או ראיות מסוג כשלהו: כך, לשם דוגמה, אין בידי בית הדין לעת הזו כל אפשרות לבחון את טענות הנאשמים בנוגע לתפקיד שמילא ראש הצוות או כל אדם אחר ולקבוע על סמך כך את גדרי אחריותו של מי מהמעורבים. לעת הזו ועד שהנאשמים יוכיחו אחרת, המאשימה נהנית מחזקת התקינות המנהלית, ולפיה כתב האישום הוגש כנגדם על בסיס חומרי חקירה המצדיקים זאת.

9. לא מצאתי אפוא בבקשת הנאשמים בסיס ראייתי שעליו אוכל לבסס כבר בשלב זה קביעה כי הגשת כתב האישום נגדם או ניהולו של ההליך הפלילי, עומדים בסתירה מהותית לקרונות של צדק והגינות משפטית, כלשונו של סעיף 149(10) לחסד"פ. למותר לציין, כי אין באמור לעיל, כדי להוציא מכלל אפשרות, שבמהלך בירור הראיות, ימצא המותב שידון בתיק, כי עומדות לנאשמים הגנות אחרות, או לחילופין, כי יש להקל בעונשם ככל שיורשעו; או אף כי יש לזכותם כליל מאחד או יותר מהאישומים המיוחסים להם בכתב האישום.

10. אשר לטענה של חלופות למסלול הפלילי, בעפ"א 50688-01-15 מדינת ישראל נ' רינה מגנזי (25.07.16), עמד בית הדין הארצי על העקרונות המנחים בנוגע להחלטת המדינה להגיש כתבי אישום חלף הטלת קנס מנהלי. נביא להלן בתמצית את קביעותיו של בית הדין הארצי, היפות לענייננו:

(א) חוק העבירות המנהליות נועד להתמודד עם מצב של ריבוי העבירות בחוקים ובתקנות ולהציע דרכי ענישה חלופיות באופן שהמחוקק יצר דרך ענישה חלופית בדמות הגדרת עבירות מסוימות כ"עבירה מנהלית" שבצידה קנס מנהלי, וזאת במטרה לשפר את האכיפה, להקטין את העומס המוטל על רשויות האכיפה והשיפוט;

(ב) סעיף 15 לחוק הנ"ל מאפשר בתנאים מסוימים להגיש כתב אישום במקרה של ביצוע עבירה מנהלית;

(ג) אשר לבירור שבין "המסלול המנהלי" לפי חוק העבירות המנהליות ובין "המסלול הפלילי" קבע בית המשפט העליון בעניין אפרתי (בג"ץ 5537/91 אליהו אפרתי נ' כרמלה אוסטפלד, פ"ד מו(3) 501 (3.6.1992)) כי "דרך המלך היא להטיל בגין קנס מנהלי, ובהליך מנהלי; זו דרך המלך, ואילו יוזמת הפרקליטות להגיש אישום פלילי בגין עבירה מנהלית היא החריג והיוצא לכלל".

(ד) במסגרת קביעת מדיניות ההעמדה לדין פלילי במקרה של עבירה המוגדרת כעבירה מנהלית, הוציא היועץ המשפטי לממשלה הנחיות לרשויות התביעה (נוהל והנחיות להפעלת חוק העבירות המנהליות, התשמ"ו - 1985) (הנחיה מס' 4.3041, מעודכן ליום 29.6.2011) להלן - הנחיות היועמ"ש). מדובר ברשימה בלתי ממצה. בנוסף, ביום 18.5.2008 פורסם עדכון של ההנחיות הפנימיות לעניין הגשת כתבי אישום בעבירות מנהליות במקום הטלת קנס מנהלי. בסעיף 2 להנחיות אלה נקבע כי תחת הטלת קנס מנהלי ניתן להגיש כתב אישום במקרים של ריבוי עבירות (לא רלוונטי לענייננו). בסעיף 5 להנחיות 2008 נקבעו נסיבות נוספות אשר בהתקיימן ניתן להגיש כתב אישום תחת הטלת הקנס המנהלי. גם כאן, מדובר ברשימה בלתי ממצה;

(ה) החלטת רשויות התביעה להגיש כתב אישום תחת הטלת קנס מנהלי נתונה לביקורת שיפוטית לפני בית המשפט שאליו הוגש כתב האישום (בג"ץ 9131/05 ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית בע"מ נ' מדינת ישראל, 6.2.2006). ביקורת זו תופעל בהתאם לכללים המקובלים במשפט המנהלי, ובכלל זה בחינת סבירות ההחלטה.

ומן הכלל אל הפרט

11. כתב האישום מייחס לנאשמים עבירות לכאורה שנמצאות בדרגת חומרה גבוהה, בהיותן עוסקות בבטיחותם ובשלמות גופם של עובדים באתרי בנייה. לפיכך, על פניו, לא מצאתי כי בנסיבותיו של תיק זה, ההחלטה לבכר את המסלול הפלילי על פני המנהלי פוגעת באופן חריף בתחושת הצדק והגינות, כפי שנקבע בהלכת בורוביץ.

12. טענות הגנה של הנאשמים עתידות להתברר בשלב הראיות, ולא מצאתי כי מתקיים צידוק להורות על ביטול כתב האישום רק משום שהמדינה החליטה בתיק זה, לנקוט בהליך יזום של הגשת כתב אישום. המאשימה ראתה בעובדה שמדובר בעבירות לכאורה על פקודת הבטיחות בעבודה והתקנות שהותקנו מכוחו, ובעובדה שנפגע נער, נסיבות מחמירות, ומבלי להביע את דעתי על כך לגופו של עניין, אין בידי לקבוע כי מדובר בשיקול שאינו סביר או שעומד בניגוד לכללים אלמנטריים של צדק והגינות, באופן שמצדיק לחרוג מן הכלל, לפיו בתי המשפט לא נוטים להתערב בשיקול דעתה של התביעה.

13. באשר לטענה בדבר אכיפה בררנית, אין לי אלא לשוב על האמור לעיל, ולהצטרף לדברי המאשימה, שבשלב זה לא נסתרו, לפיהם, כתב האישום הוגש כנגד נאשמים בהתבסס על חומר הראיות בתיק.

14. מעבר לכך, בהתאם להלכת דואב [עפ"א (ארצי) 16396-12-13 מדינת ישראל נ' אלין דואב (09.09.15)], השלב להעלות טענה זו הוא בשלב הראיות ולא בשלב מקדמי זה. בהתאם, ככל שהנאשמים יצליחו להניח תשתית ראייתית ולו לכאורה, כי קיימים מקרים דומים בהם המאשימה נקטה בהליכים אחרים, באופן שמפלה אותם לרעה, יהיו הם רשאים הם לשוב ולהעלות טענה של אכיפה בררנית.

15. לאור כל האמור לעיל, הבקשה למחיקת כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק, נדחית.

הבקשה לגילוי חומרי חקירה לפי סעיף 108

16. בבקשתם, עתרו הנאשמים לקבל מהמאשימה את "כל כתבי האישום שהוגשו בין יום 29.07.18 ועד ליוני 2021 בעבירות של "עבודות אסורות" לפי תקנה 1 לתקנות עבודת הנוער (עבודות אסורות ועבודות מוגבלות), תשנ"ו-1995, לפי פרט 15 לתוספת לתקנות (עבודת נוער אסורה באתר בנייה)".

17. הנאשמים נימקו בקשתם בכך שהם מבקשים לבסס טענה של הגנה מן הצדק מסוג אכיפה בררנית, והואיל והנטל לסתור את חזקת התקינות המנהלית מוטל עליהם, הם מבקשים להציג תשתית ראייתית ראשונית לסתירתה של חזקה זו.

18. הנאשמים הוסיפו, כי בהתאם לחומר החקירה, הנאשם 5 הוא זה שהעסיק את הנער הנפגע ולכן "לא ברור על איזה מצע - ראייתי או משפטי - הגישה המאשימה את האישום בגין העסקת נער בעבודות אסורות כנגד המבקשים" (סעיף 5 לבקשה). עוד הוסיפו, כי ההליכים הפליליים היחידים שאותרו ע"י הסניגורים, נוגעים לעבודת נוער במשחטות, ורק במקרים חריגים בחומרתם, בהם הועסק מספר גדול של נערים אצל אותו מעסיק באופן ישיר.

19. המאשימה הקדימה והפנתה להלכת דואב, לפיה השלב להעלות בקשה מסוג זה על מנת לבסס טענת הגנה מן הצדק מסוג אכיפה בררנית, הוא בשלב הראיות, ולא כעת. עוד הוסיפה, כי תשובתו של הממונה על חופש המידע, לפיה הוגשו 9 כתבי אישום דומים, דווקא מחזקת את העובדה שמדובר בטענת סרק של המבקשים (סעיף 6 לתגובת המאשימה).

20. עוד הוסיפה, כי למאשימה עומדת חזקת התקינות המנהלית, והנטל לסתור את החזקה רובץ לפתחם של הנאשמים. זאת ועוד. על הנאשמים יהיה להוכיח כי מספר כתבי האישום שהוגשו מלמדים על אכיפה לא שוויונית או שרירותית, או שהבדל בין המקרים, ככל שקיים, נעשה מטעמים לא ענייניים.

21. המאשימה הוסיפה וטענה כי יש לקחת בחשבון את פרטיותם של הנאשמים האחרים, ובנוסף טענה, כי לאור העובדה שהתקבל מידע מהממונה על חופש המידע, כל דרישה לקבל מידע נוסף בנוגע לכתבי אישום מהווה הכבדה בלתי סבירה על המאשימה.

אשר להכרעתי

22. כאמור לעיל, בהתאם להלכת דואב, אין זה השלב להעלות את טענת הנאשמים בדבר אכיפה בררנית, כי אם בשלב שמיעת הראיות, ולאחר שתונח תשתית מינימלית ע"י הנאשמים. אין בידי לקבל את טענת הנאשמים, לפיה הנתונים שהתקבלו מהממונה על חופש המידע, מהווים את דרישת המינימום המוטלת עליהם. על הנאשמים יהיה להתכבד ולנתח כל אחד מהתיקים הנ"ל ביחס לנסיבותיו של תיק זה על מנת לבסס את טענתם, לפיה במקרה זה, ההחלטה להגיש כתב אישום, נגועה לכאורה בשיקולים זרים, לרבות של אכיפה סלקטיבית.

23. לאור האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה להמצאת מסמכים לפי סעיף 108 לחסד"פ.

אחרית דבר

24. הבקשה למחיקת כתב האישום נדחית וכך גם הבקשה להמצאת מסמכים לפי סעיף 108 לחסד"פ, והכל מהנימוקים שצויינו לעיל.

25. בשים לב למועד בו הוגש כתב האישום, ובהתאם למדיניות בית הדין, אני מורה לסניגורית להגיש עד ליום 03.10.22 את תשובתם המפורטת בכתב של הנאשמים לעובדות כתב האישום. בחלוף המועד ובהיעדר תשובה כאמור

לעיל, ולחילופין הודעה על הסדר, יועבר התיק לשמיעת ראיות ללא מתן התראה נוספת, ותשומת לב הנאשמים מופנית להוראות סעיף 152(ב) לחסד"פ.

26. לעיוני - 04.10.22.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשפ"ב, (18 ספטמבר 2022), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.